

# РЕШЕНИЕ

№ 1681

гр. София, 14.01.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в публично заседание на 13.11.2025 г. в следния състав:**

**СЪДИЯ: Георги Терзиев**

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **6590** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156, вр. чл.144 от Данъчно –осигурителен процесуален кодекс /ДОПК/, вр.чл. 4 от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/.  
Образувано е по жалба на Д. П. Г., ЕГН: [ЕГН], с адрес гр; Л. [улица] срещу Акт за установяване на задължение по чл. 107, ал. 3 ДОПК № 997985-1/13.09.2024 г., издаден от Старши инспектор по приходите в Дирекция „Общински приходи“, Отдел „Общински приходи– К. село“ при Столична община, потвърден с Решение № СФД25-РД28-194/05.05.20.2025г. от Директор на Дирекция „Общински приходи“, при Столична община и Решение № СФД25-РД28-248/03.06.2025г. от Директор на Дирекция „Общински приходи“, при Столична община за поправка на очевидна фактическа грешка на Решение № СФД25-РД28-194/05.05.20.2025г. от Директор на Дирекция „Общински приходи“, при Столична община, с които са установени задължения за периода 01.01.2019г.- 31.12.2023г. общо в размер на 2753,60 лева.

В жалбата са релевирани доводи за незаконосъобразност, немотивираност и необоснованост на оспорения административен акт. Подателят ѝ твърди, че при издаването му са нарушени съществено изисквания на закона, касаещи иницирането на процедурата по издаването, съдържанието на акта и правото на защита, уредени в АПК. Позицията се на изтекла погасителна давност за периода 2019 г. Искане се отмяна на акта, в частта за установени задължения за 2019 г. и отмяна изцяло на АУЗД.

В съдебно заседание, жалбоподателя, редовно призован, се явява лично. Поддържа жалбата на

основания, посочени в нея.

Ответникът– Директорът на дирекция "Общински приходи" в СО, в съдебно заседание не се явява, представлява се от юрисконсулт А., която оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството и не изразява становище по делото.

Съдът, след преценка на събраните доказателства, прие за установено следното:

Предмет на съдебен контрол е Акт за установяване на задължение по чл. 107, ал. 3 ДОПК № 997985-1/13.09.2024 г., издаден от Старши инспектор по приходите в Дирекция „Общински приходи“, Отдел „Общински приходи– К. село“ при Столична община, потвърден с Решение № СФД25-РД28-194/05.05.20.2025г. от Директор на Дирекция „Общински приходи“, при Столична община, с който са установени задължения за периода 01.01.2019г.- 31.12.2023г. общо в размер на 2753,60 лева, от които: данък върху недвижимите имоти /ДНИ/- 1094,07 лв. и лихва 389,92 лв., такса за битови отпадъци /ТБО/- 933,62 лв. и лихва 335,99 лв. или общо 2027,69 лева и лихви в размер на 725,91 лева.

Същите са дължими по отношение на декларирани от жалбоподателя с подадена декларация по чл.14 ЗМДТ вх. №65414/ 03.09.1998 г. недвижим имот с партиден номер 7209Н35273, находящ се [населено място], р-н К. село, [улица], вх.А, ап.9, ет.3, представляващ жилище с конструкция МЗ- масивни монолити с РЗП общо 119,28 кв.м. Със същата декларация е декларирана и собственост върху недвижим имот с партиден номер 7209Н35274, находящ се [населено място], р-н К. село, [улица], вх.А представляващ гараж с конструкция М2 - панелна с РЗП общо 18,00 кв.м.

Акт за установяване на задължение по чл. 107, ал. 3 ДОПК № 997985-1/13.09.2024 г. е връчен на Д. П. Г. на 19.03.2025 г. и е обжалван по административен ред, като с Решение № СФД25-РД28-194/05.05.20.2025г. от Директор на Дирекция „Общински приходи“, при Столична община и Решение № СФД25-РД28-248/03.06.2025г. от Директор на Дирекция „Общински приходи“, при Столична община за поправка на очевидна фактическа грешка на Решение № СФД25-РД28-194/05.05.20.2025г. от Директор на Дирекция „Общински приходи“, при Столична община е потвърден изцяло оспорения АУЗД.

Установено е, че на основание чл.107, ал.3 от ДОПК и съгласно подадени декларации по чл.14 от ЗМДТ с вх. № 65414/03.09.1998 г.,досежно описаните по-горе недвижими имоти, спрямо Д. П. Г., ЕГН: [ЕГН] е издаден АУЗД с рег. № 461222-1/ 28.01.2019г. от местен орган по приходите в отдела, с който за периода: 01.01.2020 г. до 31.12.2023 г., на лицето са установени публични общински вземания за ДНИ и ТБО, в общ размер на 2753,60 лв. - АУЗД е връчен на дата 11.04.2025г. с писмо уведомление. Административното производство пред Столична община, дирекция „Общински приходи“ е образувано по жалба с рег. № ДКС25- ГР94- 110/ 24.04.2025 г. по описа на дирекцията, която е приета за процесуално допустима като подадена от надлежна страна - адресат на оспорения АУЗД, имаща правен интерес от оспорването, постъпила е в предвидения от чл.107, ал.4 от ДОПК 14-дневен срок за обжалване и е срещу подлежащ на обжалване акт. Като допустима, жалбата е разгледана досежно нейната основателност по

доводите, наведени от жалбоподателя, по отношение на законосъобразността на издадения от органа по приходите Акт за установяване на Задължения по декларация по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № 997985-1/13.09.2024г. и е издадено Решение № СФД25-РД28-194/05.05.20.2025г. от Директор на Дирекция „Общински приходи“, при Столична община, с който са установени задължения за периода 01.01.2019г.- 31.12.2023г. общо в размер на 2753,60 лева.

Решаващият орган е приел, че процесният АУЗД е издаден от компетентен административен орган по местни приходи по смисъла на чл.4, ал.1-5 от ЗМДТ - служител в общинската администрация, Заемащ длъжността „старши инспектор“, който по силата на издадена Заповед рег. № С023-РД09-2483/ 17.11.2023 г. от кмета на Столична община е изрично натоварен с властнически правомощия по установяване на местни данъци и такси, т.е. от оправомощен административен орган и в кръга на неговата компетентност.

Предмет на оспорване производството са начислените суми за главници и лихви относно установените на лицето задължения за ДНИ и ТБО, за периода на акта, а именно: от 01.01.2020 г. до 31.12.2023 г. /включително/ със съображението, че за същите е налице изтекла погасителна давност. За да потвърди процесния АУЗД решаващият орган е установил, че не е налице изтекла погасителна давност. Изложени са съображения, че съгласно разпоредбата на чл.172, ал.2 от ДОПК, давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение, а съгласно чл. 172, ал. 3 от ДОПК, от прекъсването на давността започва да тече нова давност. В конкретния случай, такъв акт за установяване на публично вземане е именно процесния АУЗД № 997985-1/13.09.2024г. с издаването на който давността се счита за прекъсната и е започнала да тече нова давност. Прието е, че в настоящия случай е налице цитираната хипотеза, като от издаването на процесния АУЗД на 13.09.2024г. до датата на връчване 11.04.2025г. е изминал период от време, но задълженията не са погасени по давност.

В хода на съдебното производство от ответника е представено като доказателство Решение № СФД25-РД28-193/05.05.2025г. от Директор на Дирекция „Общински приходи“, при Столична община, с който по същество е отменен АУЗД № с рег. № 461222-1/ 28.01.2019г., за задължения за периода 01.01.2014 г. до 31.12.2018 г., поради изтекла погасителна давност.

В хода на съдебното производство е прието като доказателство и Решение № СФД25-РД28-248/03.06.2025г. от Директор на Дирекция „Общински приходи“, при Столична община за поправка на очевидна фактическа грешка на Решение № СФД25-РД28-194/05.05.20.2025г. от Директор на Дирекция „Общински приходи“, при Столична община.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законово установения срок от легитимирано лице, за което актът е неблагоприятен и против акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Задълженията за данък върху недвижимите имоти и за такса за битови отпадъци представляват публични общински вземания, изрично регламентирани в чл. 162, ал. 2, т. 1 и т. 3 от ДОПК, вр. с чл. 1, ал. 1, т. 1 и чл. 6, ал. 1 б. "а" от ЗМДТ. По аргумент от чл. 162, ал. 2, т. 9 като публични

общински вземания следва да се определят и лихвите за забава плащането на посочените общински вземания за ДНИ и ТБО. В разпоредбата на чл. 166, ал. 1 от ДОПК е предвидено, че установяването на публичните вземания се извършва по реда и от органа, определен в съответния закон. Относно вземанията за данък върху недвижимите имоти /местен данък по см. на чл. 1, ал. 1, т. 1 от ЗМДТ/ и за такса за битови отпадъци, приложимият ред е регламентираният в ДОПК.

Съгласно чл. 4, ал. 1 и чл. 9б от ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци и такси се извършва от служители на общинската администрация по реда на ДОПК, обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред. Съгласно чл. 4, ал. 3, вр. с ал. 4 от ЗМДТ в производствата по ал. 1 служителите на общинската администрация, определени със заповед на кмета, имат правата и задълженията на органи по приходите, а в ал. 5 е предвидено че ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община упражнява правомощия на териториален директор, вкл. предвидените в чл. 107, ал. 4 от ДОПК.

Оспорваният акт за установяване на задължение е издаден в изискуемата писмена форма и противно на твърденията в жалбата съдържа правни основания и фактическите обстоятелства, послужили като основания за постановяването му. Еднозначно и непротиворечиво от АУЗД се установява, че е издаден въз основа на данни от декларацията, подадени от самия жалбоподател в ответната администрация относно процесните недвижими имоти.

Неправилно жалбоподателят се позовава на неспазване на разпоредбата на чл. 26 от АПК, тъй като актовете за установяване на задължения по декларация се издават по реда на ДОПК, който се явява специален спрямо общия ред по АПК за издаване на административни актове.

Съда установи, че липсва издаден акт за възлагане на проверка на декларацията и не е налице акт, издаден в производство по чл. 106, вр.чл. 103 от ДОПК, а такъв, издаден по реда на чл. 107, ал. 3 от ДОПК, за чиято валидност е достатъчно да се установи, че е издаден от компетентен орган, което условие в случая е изпълнено.

В случая, жалбоподателят не оспорва наличието на материалноправно основание за заплащане на задълженията за процесния имот. Спорен по делото е въпросът, погасени ли са по давност установените задължения за ДНИ и ТБО за периода 2019 г. и законосъобразно ли е издадено Решение № СФД25-РД28-194/05.05.2025г. и Решение № СФД25-РД28-248/03.06.2025г. от Директор на Дирекция „Общински приходи“, при Столична община за поправка на очевидна фактическа грешка на Решение № СФД25-РД28-194/05.05.20.2025г. от Директор на Дирекция „Общински приходи“, при Столична община, с които са установени задължения за периода 01.01.2019г.- 31.12.2023г. общо в размер на 2753,60 лева.

Съдът намира това оплакване на жалбоподателя за неоснователно. Датата на издаване на процесния АУЗД се установява от представените по делото писмени доказателства, като няма спор, че Актът за установяване на задължения по чл.107, ал.3 от ДОПК № 997985-1 е издаден на 13.09.2024 г.

Правилен е и изводът на решаващия орган, че публичните задължения на Д. П. Г., за периода 01.01.2019 г. – 31.12.2023 г. установени с посочения АУЗД, не са погасени по давност. Съгласно правилото на чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания, каквито са и тези за данъци и такси, се погасяват с изтичане на пет годишен срок, който тече от първи януари на годината, следваща

тази, през която е трябвало да се платят задълженията, освен ако в закон е визиран по- кратък срок, като в случая друг, по-кратък срок не е установен. Както данъчното задължение за ДНИ, така и това за такса битови отпадъци са периодични и заплащането им е дължимо за годината, за която се отнасят. Съгласно чл. 60 от ЗМДТ, данъкът се заплаща всяка година на две равни вноски или еднократно. Таксата за битови отпадъци подлежи на плащане на две равни вноски в срок до 30 юни и до 31 октомври на годината за която е дължима. Давността по чл. 171, ал. 1 ДОПК за най- старите по време задължения, установени с Акт за установяване на задължения по чл.107, ал.3 от ДОПК № 997985-1 /13.09.2024 г. – тези за ТБО и ДНИ за 2019 г. е започнала да тече на 01.01.2020 г. и същите биха се погасили към 01.01.2025 г., освен ако не са налице основания за спиране или прекъсване на погасителната давност.

Съгласно чл. 172, ал. 2 от ДОПК давността се прекъсва с издаване на акта за установяване на публичното вземане. В случая такъв акт е издаден на 13.09.2024г., към която дата давностният срок е прекъснат, а обстоятелството, че АУЗД № 997985-1 /13.09.2024 г. е връчен на жалбоподателя на 11.04.2025 г. не може да доведе до извод за погасяване на публичното задължение на жалбоподателя, тъй като още преди изтичането на давността, давностният срок е бил прекъснат. От прекъсването на давността започва да тече нова давност (чл. 172, ал. 3 от ДОПК). В този смисъл е и решение №12571 от 12.10.2020г. на ВАС по адм.дело №3275/2020г.

Нещо повече, решаващият орган разглеждайки административната преписка и преценявайки в съвкупност с всички доказателства и хипотези изрично е издал и Решение № СФД25-РД28-193/05.05.2025г., с което е отменил Акт за установяване на задължения по чл.107, ал.3 от ДОПК № 461222-1 /28.01.2019 г. за задължения за ТБО и ДНИ за периода 2014г.-2018 г., прилагайки института на погасителна давност.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, всички публични вземания се погасяват с изтичане на 10 годишен давностен срок, независимо от спирането или прекъсването на давността. За задълженията на жалбоподателя за ДНИ и ТБО за периода 2019- 2023г., съответно ДНИ 10-годишният давностен срок не е изтекъл и следователно към настоящия момент за вземането не е налице и тази законова хипотеза. Неоснователно е и възражението, свързано с противоречието на акта с нормата на чл.109, ал.1 ДОПК.

Предвид гореизложеното, като не е уважил жалбата и възражението за изтекла погасителна давност по отношение на задълженията на жалбоподателя за периода 2019 г., административният орган правилно е приложил материалния закон, актът е постановен в съответствие с целта на закона, противно на изложеното от жалбоподателя.

При издаване на акта са спазени всички норми на чл. 146 от АПК. АУЗД и потвърждаващото го решение е издадено от компетентен орган, спазена е установената от закона форма – изложени са и фактически и правни основания за издаване и подробни мотиви, не е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила, съобразени са материалноправните разпоредби, действали към момента на издаване и е налице съответствие с целта на закона.

Ответникът претендира присъждане на направените разноски за юрисконсултско възнаграждение, които му се следват съгласно чл. 143, ал. 3 от АПК като претенция следва да бъдат уважена съобразно правилата на чл. 161, ал. 1 от ДОПК в размер, определен съобразно чл. 161, ал. 2 от ДОПК във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнагражденията за

адвокатска работа (загл. изм.- ДВ, бр. 14/2025 г.).

Така мотивиран Административен съд София - град, Трето отделение, 60 състав

### Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. П. Г., ЕГН: [ЕГН], срещу Акт за установяване на задължение по чл. 107, ал. 3 ДОПК № 997985-1/13.09.2024 г., издаден от Старши инспектор по приходите в Дирекция „Общински приходи“, Отдел „Общински приходи– К. село“ при Столична община, потвърден с Решение № СФД25-РД28-194/05.05.20.2025г. от Директор на Дирекция „Общински приходи“, при Столична община и Решение № СФД25-РД28-248/03.06.2025г. от Директор на Дирекция „Общински приходи“, при Столична община за поправка на очевидна фактическа грешка на Решение № СФД25-РД28-194/05.05.20.2025г. от Директор на Дирекция „Общински приходи“, при Столична община.

ОСЪЖДА Д. П. Г., ЕГН: [ЕГН], с адрес гр; Л. [улица] да заплати на Столична Община сумата от /575,36 лева/ 294,18 ЕВРО /двеста деветдесет и четири евро и 18 евро цента/, съобразно ЗВЕРБ, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14- дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: